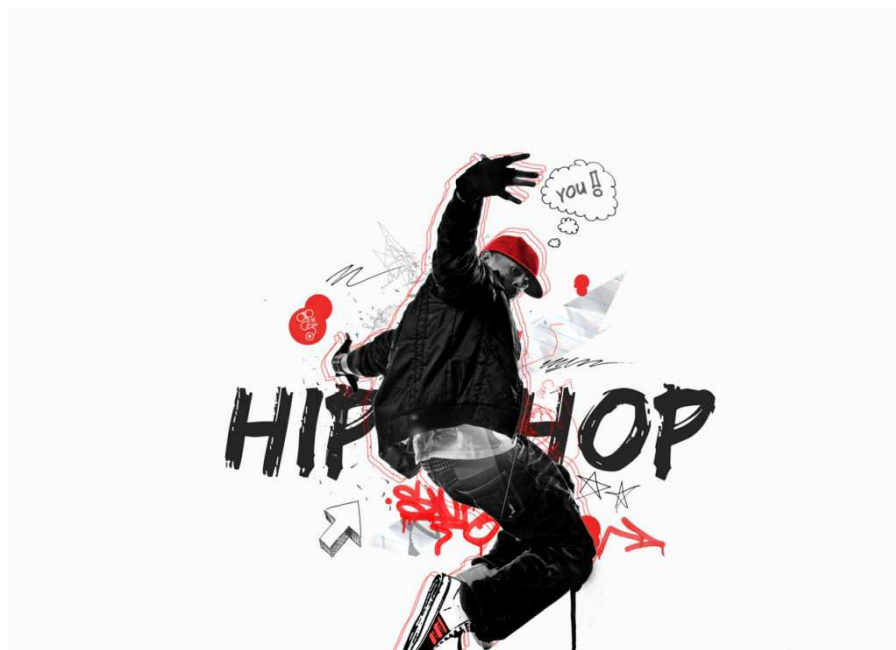
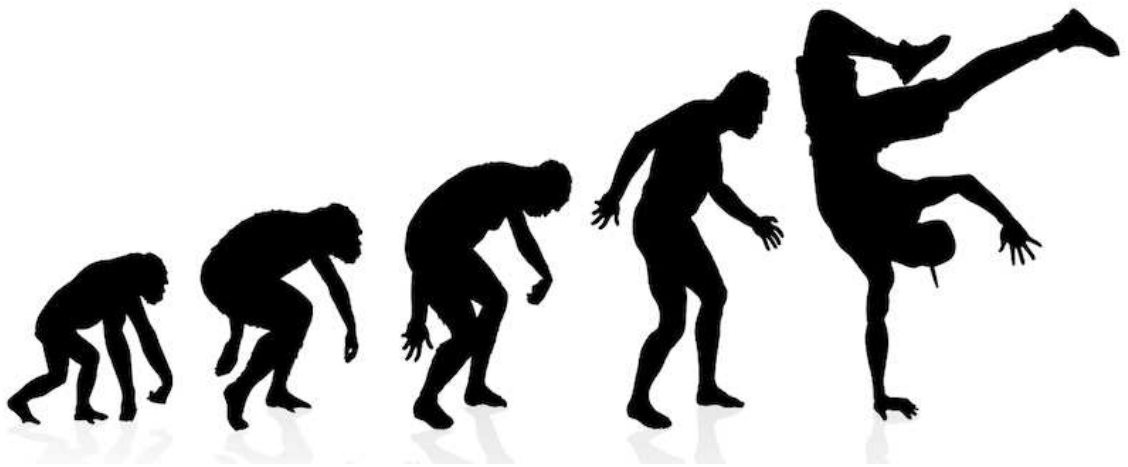

EVOLUCIÓ, CREACIÓ I DANSA

Pseudònim: DANCER

2n Batxillerat
Curs 2017-18

ÍNDEX:

- 1. Evolució de la Dansa pàg. 6
 - 1.1 Prehistòria pàg. 6
 - 1.2 Edat Antiga pàg. 8
 - 1.2.1 Egipte pàg. 8
 - 1.2.2 Grècia pàg. 9
 - 1.2.3 Roma pàg. 11
 - 1.3 Edat Mitjana pàg. 14
 - 1.4 Renaixement pàg. 16
 - 1.5 Barroc pàg. 18
 - 1.6 Classicisme pàg. 20
 - 1.7 Romanticisme pàg. 21
 - 1.8 Segle XX: Noves Tendències pàg. 23
 - 1.8.1 Ballet pàg. 23
 - 1.8.2 Jazz pàg. 24
 - 1.8.3 Jazz-funk pàg. 28
 - 1.8.4 Hip Hop pàg. 30
 - 1.9 Contingut Extra pàg. 39
 - 1.9.1 Brodas Bros pàg. 39
 - 1.9.2 L'essència del ball pàg. 41
 - 1.9.3 Les Competicions pàg. 42

- 2. Elaboració d'una coreografia pàg. 45
 - 2.1 Experiència Personal pàg. 46
- 3. Gravació del Vídeo pàg. 47
 - 3.1 Muntatge del Vídeo pàg. 49
- Conclusió pàg. 50
- Agraïments pàg. 51
- Webgrafia pàg. 52
- Annexos pàg. 53

INTRODUCCIÓ:

Presentació del Tema:

Com ha evolucionat la dansa des dels seus principis fins l'actualitat? Doncs la resposta és al que he dedicat el meu treball, buscar i informar-me sobre les diferents etapes per la qual la dansa ha passat al llarg d'aquest temps per arribar a l'apartat central: el Hip Hop. És una recerca que em venia molt de gust fer ja que visc el dia a dia envoltada de dansa i música.

Objectiu:

L'objectiu del meu treball no és només saber què ha succeït amb la dansa sinó també posar-la en pràctica. Què vull dir? Jo porto ballant hip hop (d'aquí el motiu pel qual és la part central del meu treball) 4 anys. Actualment sóc la segona professora de les nenes del Gim Jazz Anglès i ballarina a l'escola de Girona, Evolution Dance Center. Per tant, el que he volgut posar en pràctica ha estat la meva capacitat de crear una coreografia, ensenyar-la i gravar-la.

Motivació:

Trobo que la dansa és una de les millors maneres per poder-se expressar. Molta gent té vergonya a mostrar el que sent i ballant en pot ser una de les solucions. A mi la dansa em motiva, em relaxa, m'ajuda a desconnectar de tot i per això he trobat que era el tema ideal per dedicar-ho al meu treball.

La meva motivació per fer el treball ha estat, bàsicament, el fet de que després d'aquests anys m'he adonat que la dansa ha format una part important de mi i m'ha ajudat a ser millor.

Metodologia:

El procediment del meu treball ha estat el següent:

1. Escollir el tema
2. Buscar informació i aplicar-la al treball.
3. Buscar una cançó i crear la coreografia.
4. Ensenyar-la, gravar-la i muntar el vídeo.
5. Seguir buscant informació fins a tenir-ho tot.

1. EVOLUCIÓ DE LA DANSA

La **història de la dansa** és el relat cronològic de la dansa i el ball com a art i com a ritu social. Des de la prehistòria l'ésser humà ha tingut la necessitat de comunicar-se corporalment, amb moviments que expressaven sentiments i estats d'ànim. Aquests primers moviments rítmics van servir igualment per ritualitzar esdeveniments importants (naixements, defuncions, noces). En principi, la dansa tenia un component ritual, celebrada en cerimònies de fecunditat, caça o guerra, o de diversa índole religiosa, on la pròpia respiració i els batecs del cor van servir per atorgar una primera cadència a la dansa.

1.1. PREHISTÒRIA

La dansa és, probablement una de les arts més antigues. Tan aviat com l'home era home sens dubte va començar a gesticular amb la cara, el cos i les extremitats. Quant de temps es va trigar a transformar la gesticulació corporal en un art? Això és una cosa que ningú pot endevinar. El que sí sabem és que ja en les Cavernes de Lascaux, França, existeixen ja representacions d'humans ballant.

Generalment els balls antics estaven connectats amb un ritual religiós concebut per ser acceptable per als déus. Aquesta connexió entre els ritus de ball i religiosos era comú fins al segle 16, tot i que encara continua en alguns països. D'aquesta manera, la dansa va sorgir complint un paper simbòlic / cerimonial, però també amb un paper social.

Malgrat que no podem conèixer com ballaven les persones d'aquesta època, es creu que una part d'aquestes danses segueixen subsistint en moltes cultures al voltant del món, on el mètode de vida ha variat de forma mínima fins i tot a través dels mil·lennis. Aquelles que han conservat un estil de vida nòmada semblen emular en molts sentits alguns trets cerimonials units a les representacions de dansa de les pintures rupestres.

Per exemple, les representacions ritualitzades de la cacera, així com les danses grupals d'índole social, generalment executades per propiciar l'abundància i la fertilitat.

Un exemple d'aquesta classe de representacions pot ser trobada amb els itelmens, un poble originalment nòmada de la península de Kamtxatka, Rússia.

Representació de persones ballant. Lascaux, França.

Aquestes pintures estan datades al 15 000 A.C.

Es poden detectar clarament persones agafades de la mà, dansant.

1.2. E. ANTIGA

1.2.1. EGIPTE

La dansa és una de les representacions artístiques humanes més antigues. Des del Predinàstic, amb la civilització de Negada I, apareixen gots de ceràmica vermella amb decoració blanca, en els quals es veuen figures humanes que semblen dansar. En algunes escenes es mostren homes que es mouen amb els braços alçats; al seu voltant altres homes toquen uns platerets, possiblement instruments musicals. Igualment, són característiques del Predinàstic unes estàtues femenines de fang amb els braços alçats.

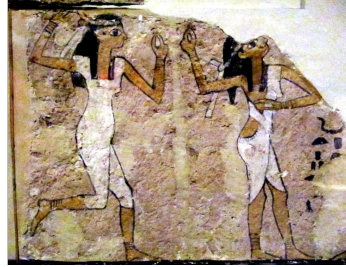
La dansa, com la música, també era interpretada per professionals. No era una expressió de l'emoció de la ballarina, sinó un mitjà per emocionar l'espectador. Les habilitats acrobàtiques de les quals eren capaces les ballarines de l'antic Egipte es limitaven a les cerimònies religioses i formaven part d'un complicat ritual. Una dansa de moviments delicats era considerada més apropiada per a les festes privades. Així, la dansa ha estat una de les manifestacions artístiques més comunes entre els egipcis des de l'inici de la seva dilatada història. En diversos objectes de les cultures del Predinàstic (finals del V mil·lenni-3200) s'han trobat diverses referències a la dansa, com ja he comentat, sobretot en figures femenines amb els braços alçats, en pintura sobre ceràmica i fins i tot en un teixit de lli descobert en Guebelein.

Una de les danses, constava de moviments graciosos i delicats, de petits passos i amb els braços enlaire. La forma més espectacular de la dansa egípcia la realitzaven les ballarines professionals, amb exercicis d'acrobàcia i contorsionisme extrem.

Normalment es ballava en grups o en parella, encara que mai de diferent sexe, generalment ballaven les dones, i els homes es dedicaven a l'acompanyament musical.

Ballarina egípcia pintada en un ostracon (fragment de ceràmica) en pedra calcària. Dinastia XIX. 1200 a.C.

Les noies ballen mentre aplaudeixen i fan espetegar els dits sota la supervisió de dos homes. L'ocasió és potser una dansa festiva en honor a la deessa Hathor de la música i la dansa i protectora de les tombes de Tebes Occidental. Els fragments es conserven al museu Ashmolean a Oxford.

1.2.2. GRÈCIA

Els antics grecs creien que la dansa va ser inventada pels Déus i per tant associada amb les cerimònies religioses. Creien que els déus van oferir aquest regal només a uns mortals escollits, els qui van ensenyar a ballar a la resta. Hi ha evidències als textos antics que indiquen que la dansa va ser tinguda en gran consideració, en particular per les seves qualitats educatives. El ball, juntament amb l'escriptura, la música i els exercicis físics, era fonamental per al sistema educatiu i molts autors clàssics exalcen les seves virtuts com a medi de cultivar el cos i l'ànima. Balls populars del període bizantí són: El Syrtos, Géranos, Mantília, Saximos, Pyrichios, i Kordakas. Alguns d'aquests balls té els seus orígens a l'antiguitat i encara són representats.

El paper quotidià del ball o dansa popular està mantingut encara a Grècia, més que el seu funcionament com una peça de museu només conservada per actuacions i esdeveniments especials, és una vívida expressió de la vida quotidiana. Les ocasions per al ball són normalment les bodes, les celebracions familiars, i les *paneyeria* (nom del dia dels 'Sants Patrons').

El ball té el seu lloc en els costums cerimonials que encara es conserven als pobles grecs, com el ball de la núvia durant unes noces i el ball de l'aixovar de la núvia durant els preparatius del casament.

Els carnestoltes i Pasqua ofereixen més oportunitats per a reunions familiars i balls. Les tavernes gregues proporcionen entreteniments en directe que sovint inclouen balls populars en el seu programa.

El *Kalamatianos* i el *Tsamikos* són considerats balls panhel·lènics i són ballats per tothom a les comunitats de la diàspora. Altres també han travessat la frontera i són coneguts més enllà d'on es van originar; això inclou el *Karagouna* de Tessàlia, el *Pentozalis* de Creta, el *Zonaradikos* de Tràcia, el *Tik* de la regió del Pont, i el *Balos* de les illes de l'Egea.

L'avantguardista coreògraf, director i ballarí Dimitris Papaioannou va ser responsable de la cerimònia d'obertura dels Jocs Olímpics d'estiu de 2004, amb una concepció que reflectia les influències clàssiques sobre les formes modernes i experimentals del ball grec.

La posició en la que estan els ballarins és anomenat el cercle. Van fent rotacions amb una sèrie repetitiva de passos

1.2.3. ROMA

Els romans no eren gaire aficionats a les danses i ni, en general, a les disciplines artístiques; això ho podem veure reflectit en la pobresa que tenien els romans del llenguatge especialitzat en aquestes arts.

La història de la dansa, com la de Roma, la podem dividir en **tres períodes**:

- Monarquia:
Aquest període és influenciat pels etruscs. Es van introduir la majoria de ritmes religiosos, danses d'origen agrari i les danses amb armes.
- República:
S'introdueix la coreografia grega i continua també l'etrusca. La dansa assumeix un paper més important en la vida pública i es posa de moda en la privada. Els patricis comencen a enviar els seus fills a l'escola de dansa i, tot i que Emilià Escipió l'any 150 aC. intentà tancar-les, va resultar inútil. La dansa s'havia convertit en un art plaent i va perdre els seus orígens religiosos.
- Imperi:
Dominen les danses gregues, etrusques i orientals. La pantomima grega va dominar aquest període i, per tant, la mímica va predominar sobre la dansa.

Dansa Romana

➤ Tipus de danses romanes:

- Dances Militars: les més importants per la societat romana.
 - **Durant els ludi**: es feien danses durant la processó. Hi havia dos tipus de ballarins: els seriosos, que feien danses armades estructurades i els burlescos, que anaven disfressats i imitaven la dansa armada.
 - **Dansa dels Salis**: era una dansa dedicada al déu Mart realitzades per joves patricis a ritme d'himnes. Representaven batalles, entrenaments i sobretot la batalla entre romans i sabins. El pas més conegut és el TRIPODIUM, salt a tres temps.
 - **Germans Arvals**: llegien el Carmen on s'invocaven els Lars i Mart.
- Dances de Festes Agrícoles:
 - **Saltatio**: es realitzava a les festes Saturnals per recordar la època en què Saturn es va refugiar al Laci i va ensenyar als homes a cultivar la terra. El seu objectiu és reanimar la fertilitat vegetal i la fecunditat animal.

També es realitzava a les festes de la Faunalia i a la de la Floralia amb el mateix objectiu, els agricultors ballaven sobre les seves terres.

- Dances Improvisades:
 - **Femenines**: eren en festes on les dones es reunien i feien peticions a deesses com Juno, Diana o Ceres.
 - **Col·lectives**: es feien en un festival a Júpiter on demanaven al déu que els proporcionés pluges i bones collites.

- Externa Superstitio: era la dansa que els romans realitzaven després de les seves conquestes i en elles veneraven nous déus.
- Festes Bacanals: només participaven dones i es celebraven tres cops a l'any. El Senat les va acabar prohibint perquè van començar a fer-se danses molt eròtiques.
- A Roma les danses van començar sent religioses però es va oblidar el seu origen i van convertir-se en orgiàstiques, i per aquest motiu, en arribar el cristianisme, la dansa es va prohibir totalment.

Dansa executada per Messalina i les seves companyes d'orgia

Aquest oli d'Emilio Vasarri (1914) mostra d'una manera idealitzat una cerimònia de matrimoni romana. La núvia pronunciava la frase: «Ubi teva Gaius, ego Gaia» (on tu siguis, Gayo, allà estaré jo, Gaia).

1.3. E. MITJANA

A l'edat mitjana, el ball tenia lloc al carrer, en el context de diverses festes com ara casaments, fires i carnavals.

La dansa de l'edat mitjana constava de veus i una gran varietat d'instruments com arpes, flautes, trompetes i instruments de percussió.

La dansa era considerada una part molt important de la cultura de l'època però va tenir sectors que se li van oposar, com els emperadors i l'Església. Alguns emperadors, com ara Carlemany, van prohibir la dansa, però la gent seguia practicant-la de forma oculta. L'Església en algun cas hi va donar suport, però a la majoria de casos s'hi oposava, ja que hi veia un moviment molt sexual.

Mosaic d'una de les festes que es celebraven

- En aquesta època hi havia els següents estils de dansa:
 - **Religioses:** Després que l'Església aprovés la dansa, eren fetes per fer homenatges a déu. Això va donar una empenta molt gran a la dansa.
 - **Socials:** La dansa va deixar de ser tan sols religiosa i ja es ballava per diversió. La gent s'exhibia a les places majors dels pobles. Els homes al principi no volien ballar perquè deien que era perdre la masculinitat, però al final ja es van anar incorporant i van sorgir els balls grupals.
 - **Danses macabres:** Les danses de l'Església tenien molta relació amb el món fúnebre, es pretenia connectar amb els morts.
 - **Danses rituals:** Fetes per indígenes, amb la funció de connectar amb els seus Déus.
 - **Dansa Estampida:** Dansa grupal en la qual un seguia el ritme amb cops molt forts (percussió i sense veus). Era possible arribar a lesionar-se practicant aquest ball.

- **Carola:** Dansa sorgida a Roma. Era essencial la veu del solista.
- **Dansa de la mort:** Dansa que es practicava com un ritual per intentar frenar la pesta negra.

Mosaic de la dansa de la mort

➤ Dansa a l'Edat Mitjana a Catalunya i Espanya:

Els trets essencials de la festa popular eren la música i la dansa. Al Llibre Vermell de Montserrat (escrit al segle XIV), hi trobem informacions del ball popular a Catalunya durant l'edat mitjana. Quelcom que es pot destacar és que hi trobem l'epígraf "Ball Redom", que vol dir que els balls populars a Catalunya i a la majoria d'Europa s'organitzaven en cercles i formant pinyes. Es tractava de danses populars que els monestirs intentaven controlar donant un caràcter religiós.

A partir del segle XV surt una institució, creada per Felip II, que deia que s'havien de coreografiar els balls de les processons de Corpus i altres actes religiosos de l'època. D'aquesta època s'han trobat diversos manuscrits amb coreografies d'aquest tipus, mentre que els predicadors de l'Església foren els encarregats de blasmar els balls populars, considerats deshonestos.

El Llibre Vermell de Montserrat (Libro Rojo de Montserrat), es un manuscrito medieval conservado en el Monasterio de Montserrat (Barcelona), que constituye uno de los pilares de la música medieval española.

Fue copiado en los últimos años del siglo XIV, y debe su nombre a su encuadernación en terciopelo rojo, hecha a finales del siglo XIX.

Contiene una colección de cantos medievales, y otro contenido de tipo litúrgico, que data de finales de la Edad Media.

El propósito con que fue redactado el Llibre Vermell, lo explica con detalle una nota redactada en latín (fol. 22r), en la que se advierte a los peregrinos que debían evitar "las canciones vanas y los bailes poco honestos durante su viaje y estancia en Montserrat".

Cantar y bailar en la iglesia, era una costumbre medieval bien arraigada, frente a cuyos abusos reaccionaron múltiples sínodos y concilios.

Los cantos son en catalán, occitano y latín y son todos de autor desconocido. A pesar de que la colección fue copiada a finales del siglo XIV, la mayor parte de la música se cree que es anterior.

Por ejemplo, el motete "Inperayritz de la ciutat joyosa", posee un texto distinto para cada una de las dos voces, estilo que ya no se utilizaba cuando el manuscrito fue copiado.

Inicialmente contenía 172 folios escritos por las dos caras, de los cuáles 35 se han perdido. De los 137 restantes, sólo siete contienen música, los comprendidos entre el 21v y el 26v.

Por tanto, sus páginas musicales no pasan de doce.

Comentar

Imprimir

Compartir

Las piezas de la colección son diez:

- O virgo splendens (fol. 21v-22)
- Stella splendens (fol. 22r)
- Laudemus Virginem (fol. 23)
- Mariam, matrem Virginem (fol. 25r)
- Polorum Regina, omnium nostra (fol. 24v)
- Cuncti simus concanentes (fol. 24)
- Splendens ceptigera (fol. 23)
- Los set gobxs recomptarem (fol. 23v)
- Inperayritz de la ciutat joyosa / Verges ses par misericordiosa (fol. 25v)
- Ad mortem festinamus (fol. 26v)

Fragments del Llibre Vermell de Montserrat

1.4. RENAIXEMENT

Les danses renaixentistes pertanyen al grup de les danses antigues o històriques. Tot i que sabem que els europeus ballaven des de molt abans del Renaixement, els primers manuals i instruccions detallades que s'han conservat fins avui van ser escrits a Itàlia entre 1450 i 1455. Aquests documents i altres provinents de França, Anglaterra i altres països europeus, permeten conèixer una mica sobre aquesta activitat social, tan important en el Renaixement. S'esperava que una persona educada tingués coneixements bàsics de dansa, que era sovint ensenyada per mestres professionals. Les danses que coneixem són de naturalesa molt variada. Hi ha danses lentes i elegants (baixes danses, pavanas, almains) i també ràpides i animades (gallardes, surant-nos, canaris). Algunes tenien coreografies fixes, mentre que altres s'improvisaven segons el gust i habilitat dels participants. Moltes danses eren per parelles però altres per a grups o diferents combinacions d'homes i dones. Existien també danses que es movien en cercle, que coneixem pels branles.

➤ Tipus de danses en el renaixement:

- Allemande
- Baja danza o Basse danse
- Branle
- Canario
- Coranto o courante
- Gallarda o galliard
- Lavolta
- Tourdion (gallarda ràpida).
- Pavana o pavane
- Zarabanda o sarabanda.
- Spagnoletta

➤ Coreògrafs Importants:

- Domenico da Piacenza
- Guglielmo Ebreo da Pesaro
- Thoinot Arbeau va publicar en 1588 Orchésographie, que conté música i coreografia de diversos balls, principalment branles, però també alguna pavana, diverses gallardes, 1 coranto, etcètera..
- Fabritio Caroso
- Cesare Negri

Domenico da Piacenza, és considerat el primer coreògraf de la història. A mitjans del Quattrocento (segle XV) aquest mestre va establir una sèrie d'elements bàsics que constitueixen la dansa, així com alguns passos fonamentals.

1.5. BARROC (1600 – 1750)

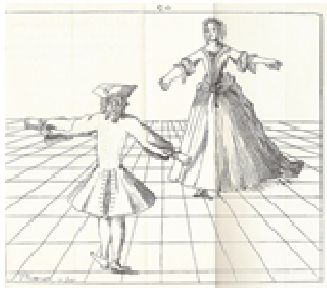
Dansa barroca és com se sol anomenar actualment la dansa cortesana, primer francesa i després a tota Europa, dels segles XVII i XVIII, per estar en forta connexió amb la música barroca. A l'època es coneixia com a Belle Danse. Inclou balls de saló cortesans com la courante, el minuet, la gavota, la sarabanda, la giga, la forlana, el louré, el passepied o el rigaudon. És a l'origen del ballet o dansa clàssica.

Està fortament lligada a l'Acadèmia Reial de Dansa francesa de París fundada per Lluís XIV en 1661, per a millorar la tècnica de dansa dels nobles pels balls que ell ofería a la cort.

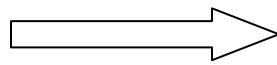
La dansa barroca va tornar a néixer, amb música barroca o contemporània, en espectacles amb posades en escena innovadores, a partir dels anys 70 del segle XX, especialment a partir de les investigacions de la ballarina i coreògrafa Regine Astoer als Estats Units i de Francine Lancelot a Europa (França), i després també en altres països de tots els continents. De entre els coreògrafs de dansa barroca actuals hi destaca Anna Romani.

La dansa barroca no és gens naturalista i a més, actualment, fora de context i amb altre vestuari, esdevé més abstracta que als segles XVII i XVIII, quan tenia un fort component social i polític. A la Belle Dance de Louis XIV, els nobles havien de ballar disposats simètricament sempre entorn d'un punt central, que era on es situava el rei. Ara això sovint no es segueix. També destaca que està feta per a ser ballada a grans espais i la forta codificació en dependència absoluta amb els temps de la música.

Es basa en gestos retòrics per a recolzar sobretot emocionalment les paraules d'un text. Els braços es mouen de manera molt ornamental. Els moviments del cos solen ser de petita amplitud, ja que estan pensats per a ser duts a terme amb grans ropatges, que els agrandeixen. La mitja punta dels peus, al contrari que a la dansa clàssica, és poc elevada, i la posició "oberta" de peus i cames és de 90° en comptes dels 180° ideals al clàssic. Els desplaçaments són sempre de front o d'esquena, mai de costat.

Dansa Barroca el 1725

Dansa Barroca el 1774

1.6. CLASSICISME (1750 – 1800)

El classicisme és un període que s'enmarca enmig del Barroc i el Romanticisme.

Un classicisme és un moviment artístic caracteritzat per una mirada nostàlgica a l'antiguitat clàssica. Es considera que el primer classicisme és el Renaixement i és difícil concretar la totalitat dels classicismes, sovint són moviments d'una nació o regió d'àmbit reduït o transcorren en un espai de temps curt.

Per primer cop la dansa s'independitza de l'òpera. S'abandonen les màscares, perruques i vestimenta incòmode. La dansa del classicisme hereta el sistema barroc de *Feuillet*, però es va complicant fins a convertir-se en un art difícil i rigorós. Els ballarins han de realitzar una sèrie de moviments complexos amb els quals necessitaran una gran especialització. A partir d'aquest moment, neix el que és actualment anomenada la Dansa Classica. Així doncs, el ballet és capaç d'expressar sense cantants, només amb moviments.

Els primers coreògrafs de ballet van ser **Anglioni** i **Nouveau**.

Els ballarins del Ballet Nacional, durant una escena de 'La bella dorment'

Es pot veure com el vestuari pesat, les perruques i tot tipus de complements desapareixen i es converteix en vestuari lleuger i senzill en el que no falta res més, només que l'expressió i el sentiment dels ballarins.

1.7. ROMANTICISME (s.XIX)

El romanticisme va ser un moviment tant cultural com polític que s'originà a Alemanya a final del segle XVIII, inicialment com a moviment literari, però que ràpidament passà a influenciar totes les arts. Es podria concebre com una reacció al racionalisme de la Il·lustració i el neoclassicisme, donant-li importància al sentiment.

El segle XIX, concretament el període que abasta del 1840 al 1870, és considerat com l'etapa més prolífica de la dansa clàssica, i dóna lloc a ballets com Coppélia, Giselle, La baiadera o El regne de les ombres i Ondina. De 1877 és El Llac dels Cignes de Tchaikovsky. L'era del ballet romàntic, coneguda com la dels ballets blancs, s'inaugura amb la peça titulada La sílfide (1832), de Filippo Taglioni, la primera d'un extens repertori d'obres caracteritzades per una estilització molt característica. L'acció sol tenir lloc en un bosc misteriós, encantat o fantàstic, no rarament de nit, i les ballarines són éssers sobrenaturals eteris com fades, ondines o sílfides, vestides amb tutús blancs i que calcen sabatilles de punta, donant una imatge de lleugeresa i fragilitat.

Més tard, **Isadora Duncan** es rebel·laria contra aquesta imatge, reivindicant els peus nus i el seu interès a ser arbre, o pluja o vent, abans que una al·legoria fràgil i despersonalitzada. Així, **trencaria** amb la **dansa clàssica romàntica** per **iniciar** la **dansa moderna**.

En contraposició a aquesta estètica delicada, en la línia de l'exotisme i la fascinació per terres llunyanes que caracteritza el romanticisme, cal esmentar també l'escola bolera, una dansa terrenal, rítmica i vigorosa, que representa la cara més castissa d'Espanya.

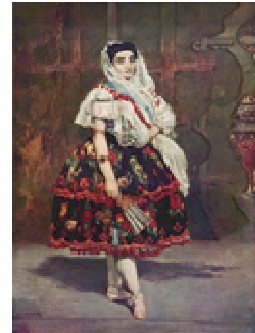
A l'inici del segle XIX, ballarins boleros catalans com Dolors Serral, Marià Camprubí, Francesc Font, Manuela Dubinon, Joan Camprubí o Manuela Garcia triomfaven a França, Dinamarca, Àustria i Rússia, entre altres països, i intercanviaven influències amb grans figures del ballet mundial com Fanny Essler, Fany Cerrito o Lucile Grahn.

Un clar exemple del pes que l'escola bolera té a nivell internacional es troba en els ballets creats per coreògrafs com Salvatore Viganò, August Bournonville, Arthur Saint-Léon o Màrius Petipà, que incorporen en les seves peces elements i referències a l'escola clàssica espanyola.

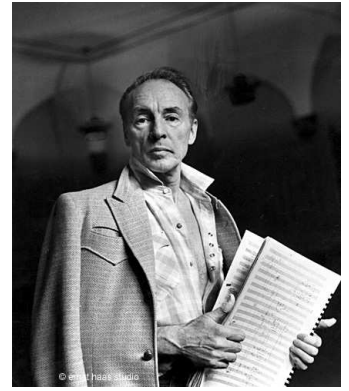
Les òperes franceses amb tradició coreogràfica són peces en què destaca també la dansa clàssica romàntica. Són representades pel Gran Teatre del Liceu, també en altres escenaris d'òpera com el Teatre Principal. A finals del segle XIX, l'arribada de l'òpera wagneriana portarà noves concepcions escèniques i suposarà un gir cap a l'obra d'art total, convertint-se en una de les principals influències dels ballets russos de Diàguilev.

Ondina, 1851

Lola de València, ballarina romàntica de l'escola bolera

1.8. SEGLE XX

1.8.1. BALLET

El rus George Balanchine –sorgit de la companyia de Diàgilev– es va instal·lar a Estats Units el 1934, on va fundar la School of American Ballet, i va produir espectacles que ho van renombrar com un dels millors coreògrafs del segle. En els anys 1950 i 1960 va destacar l'activitat innovadora de Merce Cunningham que, influït per l'expressionisme abstracte i la música aleatòria de John Cage, va introduir la dansa basada en la casualitat, el caos, la aleatorietat (chance choreography). Un altre gran fita de l'època va ser el *West Side Story* (1957) de Jerome Robbins.

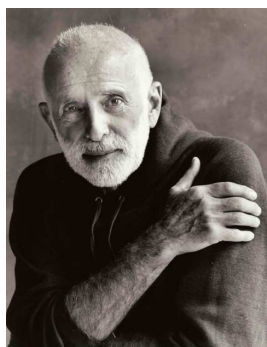
Amb Paul Taylor la dansa va entrar en l'àmbit de la postmodernitat, amb un manifest inicial en el seu *Duet* (1957), on romania immòbil al costat d'un pianista que *no* tocava el piano.

La dansa postmoderna va introduir el corrent i el quotidià, els cossos ordinaris enfront dels estilitzats dels ballarins clàssics, amb una “mezcolanza” d'estils i influències, des de les orientals fins a les folklòriques, incorporant fins i tot moviments de aeròbic i kickboxing.

Altres coreògrafs postmoderns van ser Glen Tetley, Alvin Ailey i Twyla Tharp. En les últimes dècades del segle van destacar coreògrafs com William Forsythe i Mark Morris, així com l'escola holandesa, representada per Jiří Kylián i Hans van Regen, i on també es va formar l'espanyol Nacho Duato. A nivell de balls populars, al segle XX ha existit una gran diversitat d'estils, entre els quals es pot remarcar: foxtrot, xarleston, claqué, cha-cha-cha, tango, bolero, pasdoble, rumba, samba, conga, merenga, salsa, twist, rock i roll, moonwalk, hustle, breakdance, etc...

Merce Cunningham

Jerome Robbins

Mark Morris

- ✚ Paral·lelament, el jazz també es va començar a desenvolupar i a tenir el seu èxit, al mateix moment que la dansa clàssica. Aquests dos estils aparagueren pels volts dels mateixos anys. Per això, encara que el ballet estigui explicat abans que el jazz, no significa que aparegués abans que aquest.

1.8.2. JAZZ

Els passos i estil essencial de ball de jazz, es va originar a partir dels balls dels africans portats a Amèrica com a esclaus. El primer americà "ballarí de jazz" oficial va ser **Joe Frisco**, voltants de l'any 1910, que es va realitzar en el vodevil. Originalment, el ball de jazz abasta qualsevol ball fet amb la música jazz, incloent el claqué.

Amb el temps, un gènere de jazz va sorgir clarament definit, en passar d'una dansa del carrer a un ball a l'escenari teatral realitzat per professionals.

Alguns estudiants i ballarins, especialment ballarins de Swing i Lindy Hop, encara consideren el ball de jazz com un terme genèric que inclou tant la versió original i evolucionat: es refereixen a la forma teatral de dansa jazz com el jazz modern.

Una característica definitiva és el seu "estil lliure de conversa similar a la improvisació."

Durant aquest temps, els coreògrafs d'altres gèneres van experimentar amb l'estil, incloent George Balanchine, Agnes de Mille, Jack Cole, Hanya Holm, Helen Tamiris, Michael Kidd, Jerome Robbins, i Bob Fosse.

Lindy Hop

Dansa Swing

Tots aquests coreògrafs van influenciar el jazz en exigir ballarins altament capacitats, i la introducció de passos de ballet i dansa contemporània. En la dècada de 1950, la dansa jazz va ser profundament influenciada per les influències del Carib i Amèrica Llatina introduïdes per **Katherine Dunham**.

*Katherine
Dunham*

- El Rock & Roll:

La música va canviar en la dècada de 1950 amb el naixement del Rock & Roll. Juntament amb nous sons, noves modes de ball es van estendre ràpidament pel país. A la televisió, "American Bandstand" va aparèixer cada tarda i els adolescents als Estats Units podien escoltar els nous sons i aprendre els seus moviments. Els balls en els anys 50 es practicaven de forma individual, en parelles o en grups. Molts d'ells van ser nomenats per les cançons que els van inspirar.

Durant la dècada del 1940, soldats americans van introduir danses com el Jitterbug, Boogie-woogie i Jive a Europa. A partir d'aquí, ambdós estils van evolucionar en diferents direccions. El Jive va ser afegit al repertori de ball llatí, deixant fora l'acrobàcia. El Boogie-woogie es va convertir en el que la majoria de la gent anomenaria avui el ball de Rock & Roll.

Ara, la música que la majoria de nosaltres considerem Rock & Roll no existia fins a finals de la dècada dels anys 50, però els balls com Boogie-woogie i Jive ja eren immensament populars.

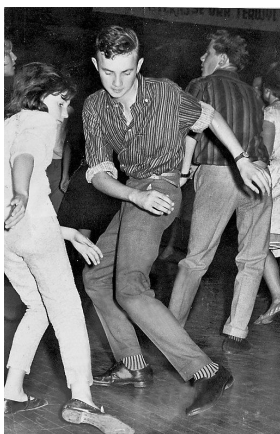
- El Twist:

El twist és un ball i cançó de ritme binari i temps ràpid emparentat musicalment amb el rock'n'roll. Els antecedents són en el rhythm'n'blues i el rock'n'roll, però també en el jitterburg, el lindy hop (1953), l'itch (1954) i el bop (1957). Feia temps que els músics es *retorcién* sobre l'escenari i Hank Ballard s'inspirà en aquest moviment per compondre "The Twist" (1961), tema que Chubby Checker s'encarregà de popularitzar.

L'èxit va ésser immediat, marcà el començament d'una nova forma d'entendre el ball i tingué molts imitadors, però cap no repetí el seu èxit.

En el twist, els ballarins segueixen la música amb girs i desplaçaments individuals, amb les cames juntes i molt flexionades. El resultat és un balanceig rítmic i accentuat de cintura cap avall, que acompanya el moviment de rotació dels peus mentre el tronc sofreix una torsió i els braços segueixen el moviment dels malucs paral·lelament.

Es balla sol o amb parella (sense agafar-se), amb els braços oberts, el tronc tirat lleugerament enrere i les cames separades (40-50 cm). Les rotacions de peus del pas bàsic es poden executar a la dreta o a l'esquerra i poden completar-se amb desplaçaments sobre una o dues cames. El moviment de balanceig es pot realitzar endavant, endarrere o en diagonal, i pot anar acompanyat de *quicks*, flexions i passos plié (baixades i pujades en 8 temps). En els desplaçaments laterals (amb peus paral·lels o oposats), els peus llisquen sobre el sòl després d'un cop de cintura, i el pes del cos es recolza sobre puntes i talons de forma alterna.

Chubby Checker el creador de "Let's Twist Again"

- L' Stroll:

L' Stroll era un ball en grup que es feia en dues línies, amb els nois d'un costat i les noies de l'altre. Hi ha moltes versions de l'estil de ball "Stroll". El dels anys 50 es ballava amb un moviment lent de rhythm and blues. El Stroll va guanyar renom nacional després de ser inclòs regularment a "American Bandstand", el qual va començar a emetre el 1954. El Stroll va ser presentat en el xou perquè les parelles avançaven pel passadís entre les dues línies i va ser una manera de mostrar els moviments de ball. La gent a les fileres farien un pas lateral cap enrere i endavant, esperant el seu torn al final de la fila per entrar pel passadís.

- El Handjive:

El handjive va ser creat per un DJ i productor anomenat Johnny Otis. La seva cançó "Willie i Handjive", juntament amb el ball d'acompanyament, va prendre al país com un remolí en 1958. La cançó simple i repetitiva va permetre als adolescents mantenir el ritme mentre feien el handjive. Es podia fer ja sigui de peu o assegut.

Les variacions de handjive existien, però els moviments bàsics consistien en què els ballarins colpejaven les seves cuixes, creuant les seves mans una sobre l'altra cap enrere i endavant, colpejant els seus punys a la part superior d'un amb l'altre i fent "autoestop" amb el seu polze cap enrere sobre la seva espatlla.

Cada pas es realitzava dues vegades i la seqüència es repetia.

- El Jitterburg:

El Jitterbug era el ball de parelles que té les seves arrels en els estils del swing de les dècades de 1930 i 40, com el Lindy. Els passos jitterbug van variar àmpliament, depenent del nivell d'habilitat de la parella. Els passos bàsics consistien en dos passos ràpids, portant cap endavant i cap enrere units per les mans i després un pas cap a un costat i deixaven anar les seves mans. Els passos es van complicar a partir d'aquí. Relativament simples alguns passos inclouen anar sota dels braços i donar voltes. Els passos més complicats inclouen aixecaments, salts i lliscament entre les cames. El jitterbug també es ballava regularment a "American Bandstand", tot i els cridaners moviments, no se'ls va permetre seguir fent-los per tal de mantenir la imatge sana de la sèrie.

1.8.3. JAZZ-FUNK

El jazz-funk és un gènere que es va desenvolupar als Estats Units, on es va fer moderadament popular al voltant de l'any 1970 i començaments del 1980, tot i que també va aconseguir generar atenció a discoteques d'Anglaterra, on va generar un estil propi que va acabar sent conegut com Acid jazz. Es desenvolupa de forma paral·lela a la consolidació del propi funk com a estil independent, sorgit de la interacció entre certs corrents del jazz, com el funky jazz de l'any 1950, i el soul, i es plasma en la música de les big bands que acompanyen a les grans figures del gènere, com James Brown, en la qual estaven músics com Maceo Parker o Pee Wee Ellis.

Serà, al seu torn, la interacció entre aquesta música i les experiències del jazz rock, la qual dóna forma al jazz-funk.

Jazz-funk, també anomenat jazz del carrer, pren prestat una gran quantitat de moviments d'altres estils de ball. Des del ballet modern i el hip hop, aquest incorpora petits trossos i peces d'altres gèneres de dansa i s'embolica en un estil funky que és alhora divertit i expressiu.

El Jazz-funk és un subgènere del jazz, caracteritzat per un fort "back beat" o groove, per la utilització de sons elèctrics, i, amb freqüència, per la presència dels primers sintetitzadors analògics. La barreja del funk i el soul amb estils de jazz, va tenir com a conseqüència la creació d'un gènere l'espectre del qual és bastant ampli, que varia des del que és pura improvisació de jazz, fins a exemples molt més aferrats al soul, el funk o la música disco, amb arranjaments, riffs i solos "jazzeros".

Alguns dels moviments són moviments fonamentals que es troben en el jazz com: aïllaments, la síncope flexibilitat (fora de ritme), releve`s, piruetes, laminat a les espatlles, les mans de jazz. Els moviments del Hip Hop són similars, aquests inclouen: aïllaments, flexibilitat i una mica de moviment sincopat.

El que fa al Hip Hop diferir és que utilitza un centre de gravetat més baix, és a dir, els peus al terra sempre, normalment es va al ritme de la música. Jazz Funk és un estil de ball del cos i la ment. Pot ser lírica en el sentit de la interpretació emocional.

Algunes de les més influents coreògrafes de Jazz Funk fins al moment han estat Paula Abdul, Tina Landon amb Janet Jackson, Brian Friedman amb Britney Spears i Madonna, Jaquel Knight amb Beyoncé.

Paula Abdul

Tina Landon & Janet Jackson

Brian Friedman

*Beyoncé & Jaquel Knight
(a l'esquerra)*

1.8.4. Hip Hop

La dansa Hip Hop també anomenada, "Street Dance" o "Dansa Urbana", es refereix als diferents estils de dansa del carrer ballats sobretot amb música Hip Hop.

Aquest tipus de dansa va néixer al sud del Bronx, Nova York, a principis dels anys 70. Va ser la manera no violenta que la comunitat llatina i afro americana va trobar per resoldre rivalitats entre bandes i crear llaços socials, a més de ser una forma d'expressió. Es reptaven als carrers a seguir el ritme i compàs de les cançons de hip hop amb moviments acrobàtics d'alta complexitat. Avui en dia l'objectiu de resoldre conflictes entre colles ha canviat i és usat com a expressió i interacció social amb els diferents moviments corporals.

A través del temps el ball urbà s'ha tornat molt popular, cridant l'atenció dels mitjans a tal grau que molts artistes famosos ho han emprat per coreografiar els seus hits, tant en vídeos com en xous en viu. Algunes escoles ho han arribat a emprar com una alternativa a la classe d'esports regular.

Tot i que el ball urbà era practicat a l'aire lliure en carrers o barris, actualment es balla tant en estudis com fora d'ells.

En els anys 90, l'evolució de la música Hip Hop va prendre noves formes i nous estils de dansa. Van començar a aparèixer estils que es van diferenciar del Break Dance per parlar-se de manera vertical deixant les posicions del sòl. Aquests estils més recents es refereixen a estils com "New Style" de la "nova escola".

Avui, la dansa Hip Hop o Street Dance s'està desenvolupant en moltes direccions diferents, influenciat principalment per l'evolució de la música Hip Hop i de la influència massiva dels mitjans de comunicació com la televisió i la premsa. Els estils "Comercial Dance" i "House Dance" es poden considerar com els exemples d'estils derivats més recent.

Els següents estils són els principals que desenvolupen el Hip Hop: Breakdance, popping, locking, house dance, dancehall, waacking i krumping.

Valors del Hip Hop

El més important per la cultura hip hop és que s'entengui bé que el que els ballarins i cantants volien aportar era pau, amor, unitat i passar-s'ho bé, a part del respecte als altres al mateix temps que la unitat dels pobles. Per tant, això dóna a entendre que el hip hop és una cultura pacifista que predicaria el multiculturalisme, contràriament a la mala imatge que els profans en aquesta cultura n'han difós a partir dels missatges dels textos d'alguns cantants i grups de rap.

A més, hi ha un element implícit, contingut en cada un dels aspectes de la cultura hip hop i que és l'esperit de superació.

En efecte, ja es tracti del ball, de la música (el DJing, el beatboxing, el rap...), o dels aspectes plàstics, els seus models culturals expliquen que, cada dansaire està convidat, o més aviat es troba immers en un context en el qual la mateixa dinàmica d'aquest el porta a cercar uns resultats artístics cada vegada millors, que cada vegada siguin més satisfactoris per a si mateix; portar els seus propis límits cada vegada més lluny. Seria en aquest sentit que caldria entendre les *batalles*, ja siguin d'improvissació en l'estil del rap o entre breakers.

Estils desenvolupats dins el Hip Hop

A) **Breakdance**

El break dance, també conegut com breaking, ve des dels orígens del Hip-Hop i va sorgir com un ball que seguia els beats en la música. Té influència de la gimnàstica i les arts marcials, és per això que es compon de moviments acrobàtics tan complicats. Aquest ball és una expressió de sentiments, s'usava en batalles per a resoldre assumptes de territori o disputes entre crew's; i era una manera d'evitar la violència en la societat. El Breaking és un dels quatre elements del Hip Hop; els altres tres són: MCing (rapping), DJing i finalment el Graffiti.

Consta d'una llista interminable de moviments; els tipus més populars són Top Rocking, footworks, Powermoves i freezes.

Als practicants d'aquest estil se'ls coneix com b-boy o b-girl; depenent del seu gènere. S'utilitza generalment música de rap, funk, break beat, house i electro per acompanyar els moviments.

Freeze

B- Girl

Powermoves

Top Rocking

B) Popping

El popping va sorgir a Fresno, Califòrnia; és conegut per crear visualment un efecte robòtic. En aquesta disciplina els moviments són bàsicament contracció-relaxació muscular de manera fluïda, generant pulsacions en el cos del ballarí. Aquests passos s'han de fer contínuament i al ritme de la música; utilitza també moviments extrems com Waving, botting, liquidm tutting, strobbing, càmera lenta, scarescrow i altres. El funk ha estat part de la influència amb la qual el Popping es va formar; és per això que la música funk i pop acompanyen al dub step, hip hop i electrònica quan es parla dels estils preferits pels amants d'aquest ball.

Waving

Tutting

C) Locking

El locking és un estil funk de la vella escola; té com a característica principal els seus ràpids moviments de mans i braços combinats amb altres més relaxats. Els passos són exageradament molt rítmics i sincronitzen amb la música. Té una ona teatral i crea una connexió amb els seus espectadors; els lockers solen somriure mentre ballen per emfatitzar el costat còmic de la dansa. D'altra banda s'ha arribat a tenir un posat seriós remarcant la tècnica dels seus moviments.

Pel que fa a moviments es basa en arribar a una posició ràpidament i mantenir-la per un curt lapse, tornant després a la velocitat ràpida. Inclou habilitat acrobàtica i destresa física per realitzar passos com aterrar amb els genolls i obertura de cames. Juntament amb el Popping són considerades danses funk més que provinents del hip hop però actualment estan estretament connectades amb Street dance. Aquest estil es practica comunament amb música funk, electro i house.

Lock

Roll

Point

D) House Dance

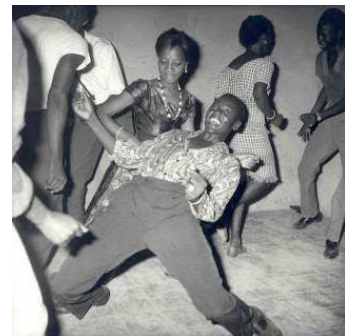
La dansa House Dance és un estil de dansa de carrer ballat sobre música House que ha estat desenvolupada a la costa est dels E.E.U.U. Es caracteritza per la improvisació i els complexos de treballs de peus combinats amb moviments fluides i rítmics del tors.

Alguns dels seus passos provenen de diversos balls com ara el Lindy Hop, Dansa Africana, les danses Llatines com la salsa, la capoeira, el Voguing, el Jazz, el claqué i del Breakdance.

L'element fundador de l'estil ve de Chicago i consisteix en una seqüència de moviments ràpids del tors de darrere cap endavant fent una onada amb el cos.

Quan aquest moviment està sincronitzat amb els cops de la música es diu el Jack o el jacking.

Tots els treballs de peus acompanyen i permeten al Jack de moure el seu centre de gravetat a través l'espai.

E) Dancehall

El dancehall és un gènere de música popular de Jamaica que es va originar al final de la dècada de 1970 de la mà de grups com Yellowman, Super Cat i Shabba Ranks, entre d'altres. L'estil es caracteritzava per cantar com els DJ's i rapejar o fer toasting en rhythms crus i ràpids. Ragga (també conegut com a raggamuffin) i reggae fusió són subgèneres del dancehall on la instrumentació principalment es duu a terme mitjançant la música electrònica i el sampling. Entre els pioners del ragga hi ha Shinehead i Buju Banton.

La música dancehall ha estat criticada per organitzacions internacionals i diferents personalitats per les seves lletres violentes i en ocasions homòfobes, encara que la temàtica lírica del dancehall va més enllà de la violència.

El dancehall tracta de l'actitud i l'energia, fins i tot podem dir que aquestes dues coses són molt més importants que el coneixement i les habilitats tècniques.

Els moviments de dansa Dancehall es creen principalment de forma espontània durant les festes de carrer, per exemple: Passa Passa. De vegades és difícil dir qui va crear la dansa i quina versió es va realitzar.

Com bé diu el text, el dancehall es creà principalment al carrer.

F) Waacking

El 'Waacking va sorgir de la comunitat gai a principis dels anys 70 a la Costa Oest dels EUA i ha estat desenvolupat dins de la comunitat gai. En aquell moment, ningú hagués pogut imaginar l'èxit que tindria avui dia. Aquest estil solia ser ballat per la comunitat Llatina i Afroamericana. Les seves fonts de desenvolupament van ser: les performances dels Drag Queens, dels Portraits i dels Musicals d'estrelles cinematogràfiques dels anys 20 fins als anys 60. Icones tals com: Greta Garbo, Rita Hayworth, Marilyn Monroe per citar alguns. A principis dels anys 70 a les discoteques gais més famoses a Los Angeles (The Paradise Ballroom, Gino 's 1, Gino' s 2, The Other Side, The Gas Station) es podia veure a ballarins dansant aquest peculiar estil que després s'anomenaria 'Waacking' o 'Punking'.

Sense tenir els creadors per continuar la dansa, la popularitat de la dansa va començar a desaparèixer durant els anys 80 i 90. Però, el Waacking va experimentar un ressorgiment a principis del 2000 a través de Brian "footwork" Green que va començar a ensenyar a Nova York i va instar els ancians a ensenyar. Brian va ser el catalitzador de la propera generació de joves Waackers que continuen sent practicants, entrenadors i comparteixen el món de la dansa a tot arreu.

Com ja es veu, els ballarins de waacking, a part de que començaren nois, requerien un estil "femení" molt exagerat

Brian "Footwork" Green

G) Krumping

El Krumping és un estil afroamericà de ball de carrer que es va originar a Los Angeles, Califòrnia, Estats Units a mitjans de la dècada dels 1990.

Usualment descrit com a “moviments d'estil lliure”, és normalment representat en competències o en sessions on diversos ballarins ensenyen les seves habilitats en aquesta dansa.

El krumping, també abreujat com Krump, es caracteritza pels seus moviments molt expressius i energètics especialment centrats en el tors i el maluc. És, també, una part més gran d'altres tècniques de ball similars, com ara el breakdance, el popping, el locking i el freestyling.

S'utilitza molt com a mitjà per descarregar l'agressivitat acumulada i per tant, com a alternativa a la violència.

Segons un defensor major del Krump, Tight Eyez, la paraula Krump significa el "Regne Inspirat Radicalment Poderosament Adorat" (Kingdom Radically Uplifted Mighty Praise).

Variació, individualitat, i el moviment són les bases del Krump o el foble-pot. Les “burles” o els acudits sovint són implicats, així com els moviments increïbles, com serpentejant i Grimey. Krumping també inclou un moviments petits de combat i moviments de gimnàstica, així com moments de l'agressió elevada anomenat "buck".

En un vídeo instruccional, parla dels tres nivells de Krump, aquests són:

- Agressiu: simplement es basa en fer agressius els moviments.
- Amping: arribant a ser veritablement emocional al transmetre el que per a un representa el ball.
- Espiritual: en què el / la / ballarí / ballarina es mou més enllà de la coreografia i és aixecat en un ball religiós en l'esperit.

No obstant això, des d'aproximadament el 2008, el krump ha anat evolucionant donant pas al krump actual, més conegut com "New Style of Krump", deixant enrere el krump tan grandiloqüent i de moviments tan exagerats, que ara se li coneix també com "old krump ". Cal no oblidar que l'agressivitat es manté, tot i que aquesta estigui més continguda en els moviments deixant apreciar més l'expressió facial del ballarí mentre "krumpea".

Al centre ballant krump trobem a Tight Eyez

1.9 CONTINGUT EXTRA

1.9.1. BRODAS BROS

Brodas Bros és una companyia catalana de hip hop, dansa i cultura urbana. Es creà l'any 2006 quan els germans Pol i Lluç Fruitós, després de nombroses actuacions i workshops, van decidir donar un nom a tota la feina que ells dirigien. Des dels seus inicis les germanes Clara i Berta Pons s'integraren en aquesta companyia catalana de dansa i cultura urbana representant la part femenina del hip hop.

Tot i ser una companyia tan jove han actuat arreu del món amb els cinc espectacles de la seva trajectòria.

El primer espectacle de la companyia va ser *Hip Hop, urban dance* (2006), amb un alt component didàctic. L'espectacle narra la història del hip hop i explica els diferents estils de ball en aquesta cultura.

Poc després, van començar a treballar en el seu següent espectacle, *Hip Hop Batega*, de 20 minuts de durada.

L'any 2008 van crear el seu primer xou per ser interpretat en un teatre, sota el títol *IVA incluido*, que es va presentar en nombrosos festivals.

Aquest espectacle va dur Brodas Bros a crear un nou xou amb títol homònim al nom de la companyia, que van veure més de 25.000 espectadors a Barcelona.

El 2012 van estrenar, en el marc del Festival Grec de Barcelona, l'espectacle *Concierto concepto*, que van readaptar el 2015 al Coliseum de Barcelona. Per tal de celebrar una dècada d'existència, van presentar l'espectacle *Brodas Bros 10 anys*, també al Teatre Coliseum de Barcelona, de l'1 al 24 de gener de 2016.

A més, Brodas Bros compta amb una escola de dansa que van fundar a Barcelona, el 1987, els pares del Pol i el Lluç.

Els germans Fruitós i les germanes Pons, fundadors de la companyia Brodas Bros

Brodas Bros amb el seu espectacle, Vibra al teatre Tívoli

El grup Brodas Bros en la seva actuació en el lliurament dels premis Ciutat de Barcelona.

1.9.2. L'ESSÈNCIA DEL BALL

Quan dic estil lliure en aquest cas no em vull referir al "freestyle". És un significat diferent. Al que vull anar és, què vol expressar una persona quan balla? Què sent? Balla per diversió, per desconneció o per alguna cosa en concret?

El ball és quan una persona li dona vida al seu cos, és a dir, són moviments guiats per notes musicals, interpretant els sentiments de la persona a través de la música, el ball no només és saber-se moure sinó saber expressar tots els sentits a l'unir la música, la coreografia i el sentiment. Quan s'aconsegueix transmetre al públic aquesta emoció o simplement s'entengui aquell sentiment que es vol expressar quan s'està ballant, llavors és quan es veurà tot el treball realitzat.

Per poder realitzar tot el mencionat anteriorment, no només es necessita pràctica, sinó amor i passió, perquè això ajuda al ballarí a posar-se més en la cançó, i, encara que no sigui una competició, quan entrenes, també has d'estar amb la mateixa essència, donar-ho tot des del principi. Gràcies a tot això, la passió pel ball sempre serà el més important i així, es converteix en una necessitat per l'interès de seguir endavant i anar millorant per arribar a ser un gran ballarí.

En el ball s'han de fer molts de sacrificis per poder seguir endavant i aconseguir més objectius, és un valor que per molta gent pot sonar "fort" o "extrem" però d'aquesta manera és com aconseguixes superar-te a tu mateix.

El ball no és només un esport, finalment forma part de la vida de qui ho viu, el qual ajuda tant en físic com psicològicament ja que ajuda a expressar, a comunicar coses de les quals hi ha gent que a lo millor no ho saben dir-les més que així.

Jo, personalment, agraeix-ho poder viure-ho d'aquesta manera i expressar-me tal i com sóc quan ballo.

1.9.3. LES COMPETICIONS

En el hip hop també s'hi presenta l'apartat de competicions com en qualsevol altre esport. En què consisteixen? Bé, doncs quan tu t'apuntes a una academia de ball, sempre tens l'oportunitat de decidir si vols competir o no. Quan et compromets a competir, has de saber a què t'afrontes. Hores de dedicació, d'entrenament, de perfecció perquè tot surti tal i com la professora ho ha preparat. Normalment comencen les classes al setembre i a partir d'aquí ja has de decidir què fer. Les competicions solen començar al Març, per tant tens uns 6 mesos (contant les festes de Nadal pel mig) per aprendre't la coreografia i perfeccionar-la durant el temps. Dintre de la coreografia també consten les posicions, l'estil, l'expressió facial i corporal,... Tot això són punts a evaluar quan balles davant d'un jurat.

El dia de la competició és un dia llarg i dur. Si és una competició comarcal solen començar a les 15.30 però et fan estar allà una hora abans. Si és nacional o internacional solen començar a les 8.00 o les 9.00 del matí, depenent de la quantitat de ballarins que la componen.

També, és important saber a la hora que ballaràs. Depèn de l'edat que tinguis aniràs a una categoria o a una altra, normalment hi solen haver les següents: pre-benjamí, benjamí, aleví, infantil, cadet, juvenil i absoluta (en les comarcals). En les altres s'hi solen afegir les categories dels pares (premium), les parelles, la professional i els grups nombrosos que s'anomena Megacrew.

Cada grup, és cridat per un presentador. En les competicions comarcals, es sol ballar en un pavelló, però en les altres hi sol haver un escenari, com en una mena de teatre.

L'ordre de sortida és a l'atzar, tan pot ser que el teu grup surti primer, com més centrat, com últim.

Uns grups abans del teu, ja t'has d'haver canviat, maquillat i preparat. Depenent de la competició a la que vas, et fan ensenyar un carnet que et donen a principi de temporada o bé el DNI abans de sortir a ballar.

Quan criden el nom del teu grup, comencen els nervis, la tensió, l'emoció, tot el que portes treballant durant els mesos anteriors.

I quan comença a sonar la música, només has de sentir, has de ballar i simplement, disfrutar del teu moment.

Sempre tindràs un jurat (que solen ser 3 persones), observan-te i evaluan-te. Per això, quan surtis a pista, mai perdis la vista en ells. Sempre intenta mirarlos, o sinò, se t'anirà cap al terra, o cap als companys. Si mostres inseguretat davant d'ells, la puntuació serà més baixa. És aquí, quan has de demostrar el que ets capaç de fer i que tu pots més que ningú, per tant dona-ho tot i intenta ser el millor del teu grup.

Quan acabes de ballar, no sembla que hagis estat ballant durant 2 minuts i mig, perquè quan disfrutes, el temps passa que ni te n'adones.

Normalment, es surt bastant exhaust, i per això, sempre tenen una ampolla d'aigua i alguna cosa per menjar preparat per donar-ho a cada ballarí.

Pels premis, també depenent de la competició solen fer-ho de diferents maneres.

En les comarcals els donen cada 2 categories, així els més petits no es cansen tant i poden marxar. Però n'hi ha que donen premis al final de tota la competició, és a dir pots haver ballat a les 17.30 (per exemple) i no saber què has quedat fins les 20:00 de la tarda.

L'entrega de premis la sol fer el jurat, un per cada podium. Quan diuen el nom del teu grup és una sensació molt satisfactoria i emocionant. Els més petits s'ho prenen més bé o més malament, alguns ploren, d'altres salten d'alegria, són més competitius. Quan ets més gran ja t'ho agafes diferent. Òbviament et fa il·lusió poder pujar a podium, però diguin o no el nom del teu grup, un cop surts per les portes del pavelló o teatre al que estiguis saps que el pròxim dia d'entrenament tocarà correcció i perfecció dels errors comesos el dia de la competició per poder ser millors en la pròxima.

Pòdium (2n lloc) a la final de la lliga territorial de Hip Hop

Competició a Fontajau amb el meu grup, Community.

Les competicions estan bé per poder exhibir el que has treballat durant la temporada i que per alguna cosa estas aprenent i volent ser millor. El que més cansa són les hores que hi passes dins dels recintes. Veient grups i més grups que a la primera competició hi estas interessat, a la segona també perquè a vegades n'hi ha de nous però cap a les últimes ja ni prestes atenció als que estan ballant i simplement et dediques a esperar a que et toqui a tu.

El que també podriem dir que està bé és el jurat, hi ha competicions que valen molt la pena perquè el jurat al que contraten són gent que realment hi entenen i és un honor poder ballar davant d'ells.

2. **ELABORACIÓ D'UNA COREOGRAFIA**

Per elaborar una coreografia, ja sigui de ballet, de funky, o de hip hop en el meu cas, principalment s'ha de tenir la tècnica bàsica. Com tenir-la? Es pot anar a una acadèmia de ball, fer classes particulars amb algun professor, o bé aprenent tu mateix de vídeos (tot i que aquesta opció no la recomano).

Està bé que mentre creis la coreografia no deixis d'anar a les classes que vas ja que la tècnica sempre és millorable i t'ajuda a tu a ser millor.

En el hip hop, quan comences a muntar el ball t'has de decidir quin estil (com els explicats anteriorment) voldràs fer, ja que depèn de què tinguis en ment, te l'hauràs de preparar millor. Si vols fer-la de varis (com és en la meua coreografia), necessites al menys un parell d'anys de preparació per entendre bé el que coreografiaràs.

Un cop creguis o els teus professors et diguin que estas preparat pel repte, t'has de posar per feina.

Per començar, el més important és la música. Es pot escollir fer una cançó (no sencera perquè seria massa), se'n poden escollir 2 i fins a 3. Més ja no en recomano ja que seria massa llarg i a part, costa molt trobar temes que siguin "explosius" com un vol.

Quan creguis que tens el muntatge fet i t'agrada com ha quedat, pots processar a crear el que et surti de dins. Segons l'edat de les persones a les que ensenyaràs, has de mirar de fer-ho d'un nivell o d'un altre. Per què? Doncs perquè la tècnica d'un/a nen/a de 10 anys no serà la mateixa d'un/a nen/a de 15. Per tant el que vinc a dir és que el nivell de dificultat no pot ser el mateix.

Muntar una coreo, no és gens fàcil i més si has d'anar amb ella a campionats. Et portarà bastant de temps fer-la, ensenyar-la i que les persones a les que ensenyas, te la treguin tal i com tu vols.

És molt recomanable tenir un espai una mica ampli i, també, un mirall.

El procés de la creació, és diferent per a cadascú, per això explicaré la meua pròpia experiència.

2.1. Experiència Personal

Quan vaig començar a muntar, tot s'ha de dir que estava completament bloquejada. Vaig estar uns dies que no sabia ni com començar, no tenia ni la música. Fins que un dia de desesperació de molt buscar vaig trobar "el tema explosiu" que necessitava. Llavors els passos em van començar a sortir gairebé sols. Quan tens una cançó que et motiva, que t'agrada, que és canyera, és molt més fàcil sentir-la interiorment i que tot flueixi més.

Això no vol dir que la fes amb dos dies, crec que no vaig arribar al mes però dos setmanes seguríssim. És clar, per una persona que està acostumada la pot fer amb menys, però per mi era el principi i crec que per ser principiant no està gens malament.

La meva coreografia consta de 3 estils dels que he comentat anteriorment. El principal és el hip hop ja que sino no tindria sentit, després hi ha un trosset de popping en el que el ballo jo amb l'Eva Duran (professora oficial de hip hop del Gim Jazz), quan s'acaba el popping entrem en un trosset (8 compassos per ser exactes) de locking i finalment tornem amb el hip hop.

Finalment, vaig ensenyar la coreografia a les nenes que entreno al Gim Jazz Anglès i va resultar que la vam acabar utilitzant per la nostra exhibició. Però principalment era per gravar-la pel treball.

Ensenyar-la no va ser molt complicat, ja que la coreo no era molt complicada i elles ja estan acostumades a fer-ne diàriament i de més difícils. Totes estaven molt motivades i amb ganes d'aprendre, però sobretot les ganes i la motivació era per gravar el vídeo i poder ajudar-me.

Tots els estils amb els que he decidit crear la coreografia, ja els havíem treballat una mica amb les nenes. Elles també han de saber el que estan ballant sinó no evolucionarien. Durant l'any ja toquem una mica els estils, per això, no em va resultar difícil que es veiés l'estil que s'estava ballant.

3. **GRAVACIÓ DEL VÍDEO**

El dia que varem fer el berenar de final de temporada amb les nenes (28 de Juny), vaig comunicar la meua idea del vídeo i els vaig explicar mes o menys com anava. Totes molt entusiasmades em van dir que si que en tenien moltes ganes.

El video va ser rodat el 26 de Juliol. Era obvi que no vindrien totes ja que era estiu i moltes tenien casal, volien anar a la piscina o tenien altres coses a fer.

Però jo no estava descontenta amb les que van accedir a venir. Erem 14 nenes (contant-me a mi). En tenia més que suficient ja que les que hi eren, els hi agradava molt la idea i m'ho van posar molt fàcil. Feien tot el que els hi deia en el moment, no els hi vaig haver de cridar l'atenció i van portar tot el que els vaig demanar.

De vestuari, vaig tenir molta sort ja que totes tenim una samarreta del Gim Jazz igual que la fem servir per les exhibicions. Per què no s'haguessin de comprar res, els hi vaig demanar que la portessin. De pantalons, vaig demanar que fossin negres i llargs perquè estèticament es veu millor i més net, però de tot tipus, és a dir, podien ser leggins, cagats, de xandall...

Les sabates a part de ser esportives, vaig demanar que podien ser blanques, negres o grises, res de coloraines o molt extravagants. El pentinat, el que vulguessin, menys deixat a no ser que portessin gorra. I els complements eren lliures, podien portar gorres, camises lligades a la cintura, arracades, collars...

La idea del video era que fos molt "callejero" per això vaig demanar vestuari ample i gros.

Les localitzacions que vaig escollir varen ser a Anglès a 4 llocs diferents. Les parts del hip hop i locking van ser al carrer. Vam buscar llocs on es veiessin cases antigues, coses trencades o xafades, com ja he dit, la idea era que quedés un video molt de carrer i molt visual. La part del popping la vam decidir al final de tot, en principi l'havia de fer jo sola, però l'Eva (la que ens va gravar i fer tots els planos) també es mereixia sortir després de tot el que m'havia ajudat i vaig decidir que el fariem les dos.

Aquesta part, doncs, va ser gravada a la sala d'Squash al Gim Jazz. No es veu tant visual com les altres però en aquest tros ens vam voler centrar més en l'estil ja que a les nenes els costa bastant. No és un estil gens fàcil de fer, però nosaltres ja el tenim una mica "interioritzat" i era l'únic que podia fer perquè s'entengués el que s'estava ballant.

Al principi del vídeo, es veurà com estem entrenant. Vaig pensar que seria una bona idea veure com repassavem la coreografia i que les nenes també es sentissin realitzades de saber que sortirien al vídeo mentre entrenavem.

No vaig tardar més de 2 hores en fer-ho tot. Jo els vaig dir que tardariem unes 3 hores però no va ser així degut a la seva rapidesa i fluidesa que tenien a l'hora de fer les coses. Bé, doncs amb una hora ja teniem el ball i les posicions enllestides, ens quedaven dos hores per gravar però no vam tardar ni una hora més. Sí que algunes parts les vam haver de gravar varies vegades ja que s'equivocaven o no sortia com volia, però és normal, estaven nervioses i ho volien fer bé. No hi havia problema, es tornava a gravar i llest.

A la part final del vídeo es pot veure com marxem totes de manera lliure. D'això se'n diu "freestyle", vaig pensar que estaria bé que cadascú marxés com vulgués cap als costats, tot i que a la majoria els hi feia vergonya i marxaren de seguida gairebé sense fer res. Però bé, és normal.

Finalment amb l'Eva vam pensar que estaria bé presentar a les nenes així no quedava tant "sec" el vídeo, és a dir, que no fos la coreografia i ja està. Elles també es mereixien que la gent sapigués que havien participat.

Com ho varem fer? Les vam col·locar a totes en fila en una paret (també antiga) i els hi vam dir que fessin una pose xula. Aquesta part sí que va costar una mica ja que els hi feia vergonya quedar-se quietes fent una pose i que la càmera passés lentament. Però s'hi van posar en serio i va sortir. La idea és que cada vegada que la càmera passés per davant d'una nena, al vídeo posaria el nom d'aquesta.

I, òbviament, l'Eva i jo no podíem faltar. Però nosaltres ho vàrem fer al final de tot quan ja havien marxat ja que no necessitavem tant de temps, ho vàrem tenir amb un moment.

No estic gens descontenta amb el resultat, tot i que sempre podria ser millor, però el simple fet de que em vulguessin ajudar, ja és molt per mi. Doncs bé, un cop enllestit el video, tocava muntar-lo perquè es veiés la meva idea.

3.1. Muntatge del vídeo

He d'afirmar que aquest món dels videoclip i muntatges no és precisament el meu fort. Per això un cop més, vaig acudir a l'Eva, ja que ella sap de què va tot aquest tema, de fet, s'hi dedica.

Ella em va ensenyar un parell de tècniques amb les que podia treballar bé i em sigués fàcil.

Vaig agafar totes els planos que havíem gravat i de cada tros vaig haver d'escollir el que havia quedat millor. Per la part de l'assaig no em va costar ja que no hi havia res a escollir, simplement era anar posant els trossets que s'havien gravat i de fons una música qualsevol.

La part principal del vídeo, és a dir, el ball, va ser una mica més complicat perquè, és clar, nosaltres quan vam ballar al carrer varem utilitzar un altaveu per poder-ho fer, però a l'ordinador havia de ficar la música i fer que quedés clavat amb el ball. Per això, al principi comença a sonar la música mentre la pantalla segueix negra.

Finalment, el trosset dels noms no va ser gens difícil, com que ja ho varem gravar lentament, va ser simplement posar el nom entre nena i nena i també música de fons. I amb la part de l'eva i jo, exactament el mateix.

Crec, personalment, que no ha quedat gens malament, encara que hagi estat amb ajuda, però bé, no ho podia haver fet sola si no en tenia molta idea.

CONCLUSIONS:

Trobo que aquest treball ha estat un gran avantatge per mi ja que tot i saber una mica del tema, mai està de més informar-se i aprendre. He d'afirmar que buscar la informació, llegir-la, processar-la i rellegir-la no ha estat cap inconvenient per mi. És d'allò que un no se'n cansa.

Exactament em passà el mateix a l'hora de crear la coreografia. Principalment em va costar molt, pensava que encara em faltaven més anys d'experiència per poder fer-la, però amb temps i dedicació em vaig adonar que tot i no ser una experta, tot té un principi, i crec que aquest va ser el meu.

A l'hora del vídeo sí que és cert que m'hagués agradat que algunes alumnes haguessin donat més de sí ja que sé que poden més del que varen fer. Però, no puc dir res en contra ja que pel simple fet de voler-me ajudar ja va ser suficient per mi.

Crec que la **conclusió general** que en puc extreure del treball és que tot i que la dansa ha passat per moltes etapes i ha variat tant durant tot aquest temps, arreu del món no s'ha perdut i per això val la pena seguir endavant i evolucionant amb ella. Referent a la coreografia, bé, crec que ja ho he explicat anteriorment però bàsicament, que no és gens fàcil i que és d'admirar els/les professors/es que s'hi dediquen i són capaços/es de treure no una sino fins a 4 o 5 coreografies, de buscar-se la vida per formar-se ells també i, després, poder-ho ensenyar als seus alumnes.

Però, tot i saber l'esforç que s'ha de fer, jo continuaré ballant i expressant tant com pugui. És la meva font de desconexió i de creació, i qui em diu a mi que d'aquí uns anys també estaré creant fins a 5 coreografies..?

AGRAÏMENTS:

Principalment vull agrair al meu tutor del treball, que tot i ser el meu tutor i ser la seva feina ajudar-me, m'ha aconsellat i guiat tal i com calia i sempre ha estat a disposició.

A continuació, agrair al Gim Jazz Anglès per deixar-me entrenar allà a les nenes per la gravació del vídeo les hores que fossin necessàries.

També, puc estar molt agraïda per les nenes que varen voler participar en el vídeo i ajudar-me a que tot sortís bé.

Finalment, agrair a l'Eva Duran. Entrenadora de hip hop al Gim Jazz i la que m'ha ajudat tant amb les posicions de la coreografia, com per gravar el vídeo, com per muntar-lo i per voler participar, també, en ell per ajudar-me en la part del popping.

WEBGRAFIA:

Prehistòria: <http://historiadeladanzaeban.blogspot.com.es/2015/10/danza-en-la-prehistoria.html>

Egipte: <http://www.egipto.com/cgi-bin/forum2004/showthread.php?t=198>
<https://unmundodeluz.wordpress.com/2014/01/12/musica-y-danza-en-el-antiguo-egipto/>

Grècia: https://ca.wikipedia.org/wiki/Cultura_de_Gr%C3%A8cia#Dansa

Roma: <http://lombradunsomni.blogspot.com.es/2013/05/la-dansa-lantiga-roma.html>

Alta i Baixa E.Mitjana:

<https://sites.google.com/site/projectederecerca28a/historia-de-la-dansa/la-dansa-a-l-edat-mitjana>

Renaixement: https://es.wikipedia.org/wiki/Danza_renacentista

Barroc: https://ca.wikipedia.org/wiki/Dansa_barroca

Classicisme: <https://ca.wikipedia.org/wiki/Classicisme>
<https://es.slideshare.net/Joanescoda/el-classicisme-45192319>

Romanticisme: <https://ca.wikipedia.org/wiki/Romanticisme#Dansa>
https://ca.wikipedia.org/wiki/Hist%C3%B2ria_de_la_dansa

Jazz: <http://danzajazz.com.mx/congreso/wp-content/uploads/2015/07/Ponencia-Ricardo-Cossio.pdf>

https://ca.wikipedia.org/wiki/Katherine_Dunham

https://es.wikipedia.org/wiki/Danza_jazz

http://www.ehowenespanol.com/tipos-danzas-populares-decada-1950-lista_407888/

Jazz-Funk: <https://www.aboutspanol.com/que-es-el-jazz-funk-298168>

<https://es.wikipedia.org/wiki/Jazz-funk>

Hip Hop: https://ca.wikipedia.org/wiki/Hip_hop
<https://gohanrecords.wordpress.com/historia-del-hip-hop/>
http://www.ehowenespanol.com/historia-danza-hiphop-sobre_94359/
<https://www.taringa.net/posts/apuntes-y-monografias/16744795/La-Historia-del-HIP-HOP.html>

Breakdance: https://ca.wikipedia.org/wiki/Break_dance
https://es.wikipedia.org/wiki/Break_dance
http://diarium.usal.es/isa_marcos/informacion/

Popping: <https://es.wikipedia.org/wiki/Popping>
<http://asisebaila.com/una-forma-de-danza-urbana-el-popping/>
<https://en.wikipedia.org/wiki/Popping>

Locking: <https://es.wikipedia.org/wiki/Locking>
[https://en.wikipedia.org/wiki/Locking_\(dance\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Locking_(dance))

House Dance: https://en.wikipedia.org/wiki/House_dance
<http://gadfly.ca/what-is-house-dance/>

Dancehall: <https://es.wikipedia.org/wiki/Dancehall>

Waacking: <https://en.wikipedia.org/wiki/Waacking>
<http://allstyledancer.tumblr.com/post/82038325121/el-origen-del-waacking-entrevista-a-tyrone>

Krumping: <https://es.wikipedia.org/wiki/Krumping>

Brodas Bros: https://ca.wikipedia.org/wiki/Brodas_Bros
<http://www.europapress.es/cultura/noticia-hip-hop-traves-brodas-bros-20110201172737.html>

ANNEXOS:

Com ja he explicat, la meva part pràctica del treball ha estat la creació i gravació d'una coreografia, i, per tant per presentar-la l'he hagut de gravar en un CD.

A part, però, també la gravaré en un llapis de memòria per si aquest no funciona quan l'hagi d'exposar.